

Móré Sándor: Beszámoló a Találkozások című sorozatról (2014. szeptember – 2021. május)

2014. szeptemberében indult el a *Találkozások* c. sorozat a Károli Gáspár Református Egyetem Állam- és Jogtudományi Karán, azóta tizennyolc alkalmat szerveztünk meg. A *Találkozásokon* a Hallgatók egy kötetlen beszélgetés keretében találkozhatnak oktatóikkal, akik arról is beszélnek, hogyan találtak Istennel, hogyan vezette őket Isten idáig, és hogy mit értettek meg a tervéből.

Házigazdaként ezúton is szeretném megköszönni az oktatóknak, hogy vállalták a felkérést. Ez a tény is tükrözi azt, hogy oktatóink közéleti szerepvállalása nem csupán a tudományos élettel, illetve oktatással közvetlenül összefüggő nagyszámú feladat elvégzésére és tisztség betöltésére korlátozódik, hanem a kar lelki, közösségi életében is meghatározó.

A *Találkozásokon* nemcsak Hallgatók vesznek részt, hanem az oktatók közül is többen eljönnek meghallgatni kollégáik bizonyágtételi bemutatkozásait. Prof. Dr. Miskolczi Bodnár Péter dékán úrtól idézek: „együtt dolgozunk, de nem biztos, hogy sokat tudunk egymásról”.

A beszélgetésekben megfigyelhető volt az oktatók tanítás iránti elkötelezettsége, szeretete, mely abban is megnyilvánult, hogy nemcsak önmagukról, hitükről beszéltek, hanem azokról a nehézségekről, problémákról is, amelyeket a Hallgatókkal közösen fognak megoldani.

A COVID-19 vírus a *Találkozásokat* is váratlan helyzet elé állította: *online* alkalmat tartottunk annak ellenére, hogy jellegéből adódóan ez a sorozat kifejezetten a személyes jelenlétén keresztül működik igazán. Reméljük, hogy rövidesen a *Találkozások* is visszatérhet a régi „kerékvágásba”.

Időrendi sorrendben az alábbi oktatók vettek részt meghívott vendégként a *Találkozásokon*:

Dr. habil. Szabó Zsolt egyetemi docens (2014. október 22.)

Prof. Dr. Osztoivits András tanszékvezető, egyetemi tanár (2014. december 5.)

Prof. Dr. Kukorelli István egyetemi tanár (2015. március 9.)

Prof. Dr. Domokos Andrea intézetvezető, egyetemi tanár (2015. április 29.)

Dr. Homolya Dániel egyetemi adjunktus (2015. szeptember 30.)

Prof. Dr. Balla Péter tanszékvezető, egyetemi tanár, a KRE Hittudományi Doktori Iskola vezetője (2015. november 2.)

Dr. Tomka János főiskolai tanár (2016. március 8.)

Dr. Törő Csaba Attila, egyetemi docens (2016. április 26.)

Dr. habil. Udvary Sándor tanszékvezető, egyetemi docens (2016. október 26.)

Gál László (2016. december 1.)

Dr. habil. Homicskó Árpád Olivér dékánhelyettes, egyetemi docens (2017. április 4.)

Prof. Dr. Miskolczi Bodnár Péter tanszékvezető, egyetemi tanár, dékán (2017. október 24.)

Prof. Dr. Kun Attila tanszékvezető, egyetemi tanár (2018. április 5.)

Prof. Dr. Rixer Ádám egyetemi tanár, tanszékvezető (2018. október 24.)

Prof. Dr. Stipta István egyetemi tanár (2019. április 9.)

Prof. Dr. Zsengellér József egyetemi tanár (2019. október 22.)

Dr. Garamvölgyi László ny. r. dandártábornok, a Nemzeti Bűnmegelőzési Tanács kommunikációs igazgatója (2020. október 19.)

Dr. Nagy Péter egyetemi adjunktus (2021. április 7.)

Természetesen a továbbiakban egyetemünk más oktatói is meghívott vendégként részt vehetnek a *Találkozásokon*, és ha majd egyszer a kör bezárul, újból sor kerülhet a korábban meghívott oktatók előadásaira.

Az alábbiakban *Lőrincz Márk* joghallgató, *Repponi Felicia Laura* PhD hallgató és *Balog Ilona* gyakorlati tanár *Találkozásokkal* kapcsolatos gondolatait olvashatjuk, akinek ezúton is nagyon szépen köszönöm a beszámolóikat.

Lőrincz Márk 3. éves jogász hallgató

Ha jól emlékszem a második szemeszteremet töltöttem az egyetemen, amikor a látóterembe került egy akkor még megfoghatatlan program *Találkozások* néven. Megfoghatatlan volt, mert a többi szakmai előadás mellett egyszerűen nem tudtam bekezelni, mi is ez. Habár nem igazán tudtam, hogy mire számíthatok, elvégre nem sok információ volt a sorozatról, de a meghívott vendég egy számomra nagyra becsült oktató volt, ezért őszinte érdeklődéssel jelentkeztem a foglalkozásra. Meg kell mondanom, hogy személy szerint nagyon kedvelem a tartalmas eszmecsereket akár személyesen, akár online formában, mind résztvevőként, mind hallgatóként előszeretettel fogyasztok hasonló tartalmakat a szabadidőmben is. Az internet korában végtelen számú érdekesebbnél érdekesebb *podcast*-ok születnek, de számomra hiánycikknek számítanak a jogász pályáról szóló tartalmak, elvégre mégis csak ezt választottam leendő hivatásomnak. Épp ezen okok miatt számomra az egyetemi éveim egyik legminőségibb és legértékteremtőbb programsorozata a *Találkozások*.

Egészen elképesztő, hogy bensőséges környezetben milyen őszinte és valódi történetek bontakozhatnak ki az általam kevésbé ismert oktatóim tolmácsolásában. Szeretem a szakmai előadásokat, szeretek a lehetőségeimről informálódni és új tudással gazdagodni, de végső soron ezek csak hideg adatok, amik azt az illúziót kelthetik tapasztalatlan elmémben, hogy az

élet ilyen sivár és letisztult, mint ahogyan az egyetem padjaiban tűnik. Amik számomra az igazi értékeket adják, azok pont az olyan emberi történetek, mint amilyeneket a *Találkozások* van szerencsém hallani. Történetek emberekről, akik e lecsupaszított mivoltukban ugyanolyanok, mint én, mégis mindegyikük egyedinek hat. A *Találkozások* alkalmával a hatalmas szakmai tudás mögül előbújnak azok a gondolatok, érzések és az elhivatottság, ami meghatározta az egyetem oktatóinak szakmai és magánéletét egyaránt. Nem állítom, hogy mindenki története csavaros és viszontagsággal teli vagy formabontó, de mégis mindegyik élményként hat a hallgató számára, legalábbis számomra mindenképp.

Én próbálom aszerint élni az életemet, hogy nem a nagy mérföldkövek azok, amik végső soron meghatározzák az életem minőségét, hanem az, ahogyan a szürke hétköznapiakat töltjük, hiszen valójában az az életünk. Ez a gondolat pedig tökéletesen leírja számomra, milyen egy *Találkozás*on részt venni. Elgondolkodtat az, hogy elhivatott emberek szájából hallhatom ugyanazokat a gondolatokat és érzéseket, amik engem is sokszor nyomasztanak, mégis mindezek ellenére megtalálták a számításaikat. Emlékeztetnek arra, hogy a szakmán túl is fejlődjek és fejlődhetek, mint ember. Egy ilyen alkalom nagyszerű élmény, egyfajta néma ünnepe a szakmának, mindenféle csillogás és ámitás nélkül, ezért pedig kifejezetten hálás vagyok az itt töltött éveim alatt.

Repponi Felicia Laura PhD hallgató, Közigazgatási Jogi Tanszék

„Hogy valakinek a lelkében ott él-e az isteni szeretet lángja, észreveszem a szavaiból. Nem amikor Istenről beszél, hanem amikor földi dolgokról szól.” (Simone Weil)

Immár több éve kerül megrendezésre karunkon a *Találkozások* sorozat, ahol mi, hallgatók hívő oktatóinkkal egy személyesebb térben találkozhatunk, és hallhatjuk beszámolójukat életükről, hitükről, jogászai hivatásukról és életszemléletükről, és kérdések feltevésére is van lehetőség. Bár református egyetem vagyunk, a mindennapi oktatásban nem kap nagy

hangsúlyt a vallás, vagy a hit, inkább az oktatók attitűdje alapján lehet következtetéseket levonni, de talán ez így is van rendjén. Minden esetre számomra vonzó volt a program, mivel remek lehetőségnek tűnt, hogy kicsit közvetlenebb légkörben ismerjük meg tanáraink életútját.

Egyszer egy idős baptista lelkésztől hallottam, hogy „a szolgálat és a tanítványság annyit tesz, mint közelebről nézni Isten munkálkodását”. Számomra mindig felemelő érzés volt, amikor a *Találkozások* alkalmain nem csak egy-egy oktatómmal találkozhattam, hanem megláthattam a beszámolóikban azt a bizonyos Láthatatlan Kezet. Mert mindenki más módon ugyan, de eltalált a Teremtőhöz. Volt, aki vallásos neveltetést kapott, más nem, volt, akinek volt nagyon közeli Isten-élménye, másnak nem. Néhány oktató közelebb engedett bennünket a magánéletéhez, mások távolabbról közelítették meg a témát.

Amit megfigyeltem, és amihez én is tudtam kapcsolódni, hogy mindenkinek volt egy története, arról, hogy hogyan terelődött a jogi pályára, és általában ehhez kapcsolódott valamilyen természetfeletti „vezetés” is. Mindez engem közelebb vitt ahhoz, hogy jogászként hogyan élhetem meg a hitet, mert sok dilemmát láthatunk, vagy éppen morális kérdéseket kell eldöntenünk.

„Eleinte azt hittem, én leszek majd az Isten ítélő keze az oktatói pályán, és majd segíték kiszórni, hogy ki legyen jogász, és ki ne” – mesélte az egyik legmegrendítőbb alkalmon az egyik, egyébként kicsit rettegett oktatónk, akit a szülei eleinte református lelkésznek szántak, de ő nem érzett erre elhívást. „Most már tudom, hogy nem így van, és hagyom, hogy ezt Ő döntse el”. Ezután elcsukló hangon arról beszélt, hogy nem biztos abban, hogy átélte-e az újjászületés csodáját, csak reméli, mint ahogy azt is, hogy nem túlon túl ítélkező. Az én szemem nem maradt szárazon az ezt követő csendben...

Talán ekkor éreztem leginkább, hogy bár lehet egy egyetemen oktatók és hallgatók között egyfajta „hierarchikus” viszony, a *Találkozások* során megtapasztalhatjuk, hogy Isten ugyanannyira szeret és „egyenrangú” gyermekeiként közelebről nézhetjük az Atya

munkálkodását.

Balog Ilona Ida gyakorlati tanár, Gazdaság- és Vezetéstudományi Intézet

„Lelkeket szabadít meg az igaz bizonyosság;” (Példabeszédek, 14. rész, 25. vers)

Amikor először olvastam a meghívó levelet a *Találkozások* keretében tartott előadásra, belül elnézően elmosolyodtam. „Az én drága, ájtatos hittestvéreim... hová is lenne egy református egyetem ilyen alkalmak nélkül?” gondoltam magamban. Nem hivatalosan bár, mégis afféle kötelező velejáró programnak tartottam, amelyre – akkor úgy véltem – elmennek talán a legbuzgóbb hívek, de túl sok kapcsolata a mindennapi működésünkkel nemigen lesz.

Mégis, nem túl nagy várakozásokkal, de elmentem egy ilyen előadásra. Ez csak számomra volt az első alkalom, de ekkor egy közeli kollégám tartott előadást, akiről a napi kapcsolat ellenére is csak igen keveset tudtam. Állandó rohanásunkban szinte minden időnk az oktatásnak szentelve, magunkra bizony kevés idő jut, és a rövidke szünetekben a folyosókon vagy éppen a büfében tartott spontán „értekezletek” legyenek bármilyen jóhangulatúak, nem adnak lehetőséget arra, hogy egymást jobban megismerhessük. Mivel éppen befejeztem az adott időszakra kiírt óráimat és kíváncsi is voltam, úgy gondoltam, semmi akadály nem lehet, hogy egyszer megnézzem magamnak a *Találkozásokat*. Így kicsit kételkedve, tamáskodva, de kíváncsian ültem le a hallgatók és kollégáim közé.

Ez az első alkalom sok mindent megváltoztatott. Azóta egészen más várakozásokkal és lelkülettel ülök be az előadásokra, amikor időm engedi. A legerősebb érzés talán az előadó kollégák iránt érzett mélységes tisztelet és megbecsülés, amely az első alkalom óta megmaradt bennem. Korábban bele sem gondoltam, mekkora erő, mekkora hit kell ahhoz,

hogy egyáltalán kiálljunk egy meghívott közönség elé és legbelső, legnehezebben kifejezhető kincsünkről, Istenhez fűződő kapcsolatunkról beszéljünk olyan, lényegében ismeretlen embereknek, akik magukban bizonyára ízekre szedik, saját elgondolásuk szerint értékelik, „hasznosítják” legmélyebb lelki életünket akkor is, ha tapintatból esetleg nem mondják el, mit gondolnak róla. Ezt teszem én is, ahogyan minden meghallgatott előadás után, legyen az tanulmányi vagy ismeretterjesztő előadás, művészeti produkció vagy prédikáció, szentbeszéd. Ezek a más típusú előadások azonban tudományról, történetről, hitelvekről vagy helyes cselekedetéről szólnak, nem pedig legbelsőbb, őszinte énünkről. Nagyon megértem, ha valaki úgy gondolja, nem áll készen egy ilyen feladatra, és aki elvállalja is, megilletődöttséggel és talán némi emberi bizonytalansággal éli át azt.

Ma már tudom, ez így van rendjén. Mi másról szólhatna egész hivatásunk, ha nem arról, hogy tudásunkat, tapasztalatunkat átadjuk másoknak, hogy a gondolatokat Ők is továbbfejlesszék, átformálják, saját életükben is értelmezzék és hasznosítsák? Tudjuk, hogy fájdalmas és nehéz, de egyben felemelő is, ezért csináljuk nap mint nap. Nem az lepett meg, hogy kollégáim milyen alaposan felkészültek a *Találkozások* előadásaira, hiszen tudom róluk, hogy ezt mindig megteszik, a kevésbé kötelező vagy kötetlenebb alkalmakra is, hanem az, hogy előadásaik mekkora hatással voltak rám. Szégyellni kezdtem örökös tamáskodásomat, mégha magamban is tartottam azt. Világossá vált előttem, mennyi pozitív energiát, lelki táplálékot tud nyújtani az az önfeláldozó, őszinte hitvallás és bizonyágtétel, amit kollégáim tesznek. A kezdeti cél, hogy jobban megismerjem Őket, így túlteljesült. Bizonyára maradt még sok konkrét információ, amit nem tudtam meg Róluk, de megérteni azokat az elveket, amelyek állandóan vezérlik Őket, több ennél. Nemcsak közelebb érzem Őket magamhoz az előadásuk óta, de ezeken az alkalmakon magam is kicsit felszabadulok, megtapasztalom azt az isteni erőt, Szentlelket, ami összetart és folyamatosan utat mutat, hogy jobban megértsük, mi dolgunk van e világon.

Köszönöm a szervezőknek és előadó kollégáimnak ezeket a megerősítéseket és azt, hogy tartják bennem a lelket. Sokat segítenek abban, hogy átlendüljek a kellemetlen, bosszantó apróságokon, a hivatásomra koncentrálok és tegyem a dolgom, ahogyan Ők is.